דרשוני כרך א — ותראינה המיילדות

ותראינה המיילדותארנה פילץ

'וַיֹּאמֶר בְּיַלֶּדְכֶן אֶת־הָעִבְרִיּוֹת וּרְאִיתֶן עַל־הָאָבְנָיִם אִם־בֵּן הוּא וַהֲמִתֶּן אֹתוֹ וְאִם־בַּת הִוא וָחָיָה.

וַתִּירֶאןָ הַמְיַלְּדֹת אֶת־הָאֱלֹהִים וְלֹא עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֲלֵיהֶן מֶלֶךְ מִצְרָיִם וַתְּחַיֶּיןָ אֶת־הַיְלָדִים' (שמות א, טז-יז)

נשאלו המיילדות: מניין יראת אלוהים שהייתה לכן?והשיבו: ממראות גדולים ועמוקים שראינו על האבניים, מהמסתורין שאפפונו בוקר וערב: אדם ועוד אדם בא לעולם; מאין הוא בא ומה מביא הוא אתו; הטוב שאמו רואה בו; החמלה והאהבה שהוא מעורר; תינוקות פועים מגיחים מגופות דואבים, והחותמת הרכה של אצבע אלוהים טבועה בפניהם.

הקשו להן:והרי בהר סיני נאמר 'וכל העם ראים את הקולת ואת הלפידם ואת קול השפר ואת ההר עשן וירא העם וינעו ויעמדו מרחק...ויאמר משה אל העם אל תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו' (שמות כ, טו-יז). יראת אלוהים ממקום של קולות וברקים היא באה!

והשיבו:יש יראה הבאה מתוך ראייה של חוץ ויש שבאה מתוך ראייה של פְּנים; יש שלמראה הנס שמעל הטבע נאחז אדם אימה, ועולה ומתגברת בו היראה, ואצלנו, אין הדבר כך. יראתנו, 'לא בשמים הוא' (דברים ל, יב). דווקא מתוך הטבע, מתוך כאב המראות על האבניים, נולדה בנו יראת אלוהים, ולמדנו לבחור בטוב ולשמור על החיים, להילחם במוות ולהתנגד לרע.